

De verboden liefde van sir Sebastian Grey

Julia Quinn bij Boekerij:

Bridgerton

De ongetrouwde hertog

De verliefde graaf

Een vorstelijk aanbod

Een nobel streven

De hand van de gravin

Een royale vergissing

De edele opdracht

Een man van stand

Voor altijd en eeuwig

Rokesby

De onuitstaanbare erfgenaam

Een officier en een heer

Haar rots in de branding

Een onverstandig huwelijk

Smythe-Smith

Een onverwacht duet

Een valse noot

Een gevoelige snaar

Een prachtig slotakkoord

Bevelstoke

Het geheime dagboek van miss Miranda

Het verborgen leven van sir Harry Valentine

De verboden liefde van sir Sebastian Grey

boekerij.nl

Julia
Quinn

DE VERBODEN LIEFDE VAN SIR SEBASTIAN GREY

Deel 3 in de *Bevelstoke*-serie

Vertaald door Karin Breuker

ISBN 978-90-492-0625-3

ISBN 978-94-023-2754-0 (e-book)

ISBN 978-90-528-6934-6 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Ten Things I Love About You*

Vertaling: Karin Breuker

Omslagontwerp: Bij Barbara

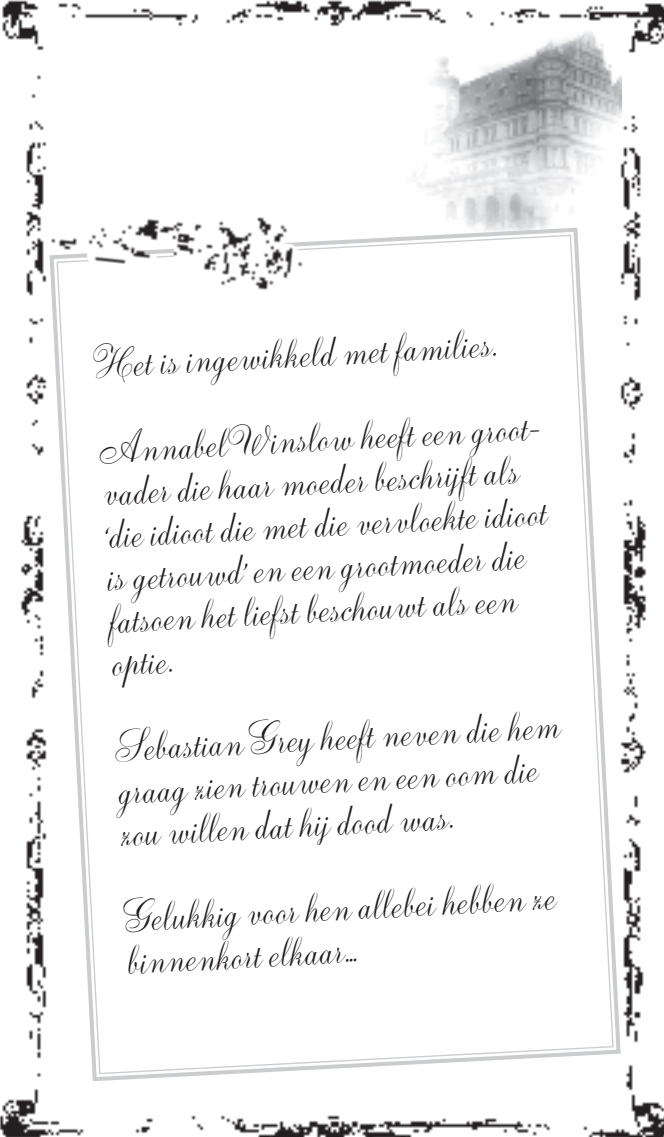
Zetwerk: Mat-Zet bv, Weesp

© 2010 by Julie Cotler Pottinger

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Het is ingewikkeld met families.

Annabel Winslow heeft een grootvader die haar moeder beschrijft als 'die idioot die met die vervloekte idioot is getrouwd' en een grootmoeder die fatsoen het liefst beschouwt als een optie.

Sebastian Grey heeft neven die hem graag zien trouwen en een om die zou willen dat hij dood was.

Gelukkig voor hen allebei hebben ze binnenkort elkaar...

*Voor mijn lezers.
Zonder jullie zou ik niet de geweldigste baan ter wereld
kunnen hebben.*

*En ook voor Paul,
om precies dezelfde reden.*

Proloog

Een paar jaar geleden

Hij kon niet slapen.

Dat was niets nieuws. Je zou denken dat hij er onderhand aan gewend zou zijn.

Maar nee, elke nacht wanneer Sebastian Grey zijn ogen dichtdeed, verwachtte hij niet anders dan dat hij in slaap zou vallen. Want waarom zou hij niet? Hij was een kerngezonde kerel, volmaakt gelukkig, geestelijk volkomen gezond. Er was geen enkele reden waarom hij niet zou kunnen slapen.

Maar hij kon het niet.

Het gebeurde niet altijd. Soms – en hij had geen idee waarom dat de ene keer wel en de andere keer niet zo was – legde hij zijn hoofd op zijn kussen en viel hij bijna meteen in een verrukkelijke slaap. Alle andere keren lag hij te draaien en te woelen, stond hij op om wat te lezen, draaide en woelde hij nog wat meer, ging hij rechtop zitten om uit het raam te kijken, draaide en woelde hij, speelde hij darts, draaide en woelde hij en gaf hij het ten slotte op en keek hij naar de zonsopkomst.

Hij had heel wat zonsopkomsten gezien. Sterker nog, Sebastian beschouwde zichzelf als een expert in zonsopkomsten op de Britse Eilanden.

Uiteindelijk sloeg onvermijdelijk de uitputting toe en viel hij in de vroege ochtenduren in slaap, op zijn bed of in zijn stoel of,

zoals een paar keer vervelend genoeg was gebeurd, met zijn gezicht tegen het glas gedrukt. Dit gebeurde niet elke dag, maar vaak genoeg om hem de reputatie te geven van een luilak, en dat vermaakte hem zeer. Hij vond niets zo heerlijk als een frisse, energieke ochtend, en er was beslist geen enkele maaltijd die zo veel voldoening gaf als een stevig Engels ontbijt.

Dus oefende hij zichzelf om zo goed mogelijk met zijn kwaal om te gaan. Hij had de gewoonte opgevat te ontbijten in het huis van zijn neef Harry, deels omdat Harry's huishoudster een verdomd lekkere maaltijd kon bereiden, maar ook omdat het betekende dat Harry nu verwachtte dat hij kwam opdagen. Wat betekende dat Sebastian in negen van de tien gevallen móést komen opdagen. Wat betekende dat hij niet elke ochtend om half acht uitgeput in slaap kon vallen. Wat betekende dat hij de avond daarop vermoedde was dan gewoonlijk. Wat betekende dat hij als hij in bed kroop en zijn ogen dichtdeed, gemakkelijker in slaap viel.

In theorie.

Nee, dat was niet eerlijk, dacht hij. Het was niet nodig om zijn sarcasme op zichzelf los te laten. Zijn grote plan werkte niet perfect, maar wel een beetje. Hij sliep iets beter. Alleen niet van nacht.

Sebastian stond op, liep naar het raam en liet zijn voorhoofd tegen de ruit rusten. Het was koud buiten en de ijzige kilte drong via het glas tot hem door. Hij hield van dat gevoel. Het was groot. Groot. Een soort intens beleefd moment waardoor hij zich bewust werd van zijn menselijkheid. Hij had het koud, dus hij leefde. Hij had het koud, dus hij was blijkbaar niet onoverwinnelijk. Hij had het koud, dus...

Hij stapte achteruit en snoof verachtelijk. Hij had het koud, dus hij had het koud. Veel meer viel er niet over te zeggen.

Het verbaasde hem dat het niet regende. Toen hij die avond thuiskwam, leek het alsof het zou gaan regenen, en hij was op het vasteland van Europa buitengewoon goed geworden in weersvoorspellingen.

Waarschijnlijk zou het snel gaan regenen.

Hij slenterde terug naar het midden van zijn kamer en geeuwde. Misschien moest hij wat gaan lezen. Daar werd hij soms slaperig van. Natuurlijk was slaperig worden niet het probleem. Hij kon verschrikkelijk slaperig zijn zonder de slaap te kunnen vatten. Dan deed hij zijn ogen dicht, legde zijn kussen precies goed en toch...

Niets.

Dan lag hij daar maar te wachten en te wachten. Hij probeerde zijn hoofd leeg te maken, want dat was ongetwijfeld wat er moest gebeuren. Een leeg schildersdoek. Een schone lei. Als hij het absolute niets kon omhelzen, zou hij in slaap vallen. Hij wist het zeker.

Maar het werkte niet. Want telkens wanneer Sebastian Grey het niets probeerde te omhelzen, kwam de oorlog terug en omhelsde hém.

Hij zag het. Voelde het. Weer. Al die dingen waarvoor één keer eerlijk gezegd meer dan genoeg was geweest.

En dus deed hij zijn ogen open, want dan zag hij alleen zijn vrij alledaagse slaapkamer, met zijn vrij alledaagse bed. De sprei was groen, de gordijnen goudkleurig. Zijn bureau was van hout.

Het was er ook stil. Overdag waren er de vaste geluiden van de stad, maar 's nachts werd het in dit gedeelte van de stad bijna altijd stil. Het was eigenlijk verbazingwekkend om van de stilte te kunnen genieten. Om naar de wind en misschien het zingen van de vogels te luisteren zonder altijd gespitst te zijn op voetstappen of schoten. Of erger.

Je zou denken dat hij in deze verrukkelijke stilte zou kunnen slapen.

Hij geeuwde weer. Misschien moest hij wat gaan lezen. Vanmiddag had hij een paar boeken uit Harry's verzameling meegenomen. Er was niet veel om uit te kiezen. Harry las graag in het Frans of het Russisch, en hoewel Sebastian deze talen ook beheerste (hun gezamenlijke grootmoeder had daarop gestaan), had hij er niet zo veel gevoel voor als Harry. Lezen in een andere taal dan het Engels was wérk, en Seb wilde alleen maar vermaakt worden.

Was dat te veel gevraagd van een boek?

Als hij een boek zou schrijven, zouden er spannende dingen gebeuren. Er zouden levens verloren gaan, maar niet te veel. En nooit dat van een van de hoofdpersonen. Dat zou te deprimerend zijn.

Er moest ook romantiek in voorkomen. En gevaar. Gevaar was goed. Misschien iets exotisch, maar niet te veel. Sebastian vermoedde dat de meeste schrijvers hun onderzoek niet behoorlijk deden. Hij had laatst een roman gelezen die zich afspeelde in een Arabische harem. En hoewel Seb het idee van een harem beslist interessant vond...

Erg interessant.

... kon hij zich niet voorstellen dat de schrijver de details op orde had. Hij was net zo dol op avontuur als wie dan ook, maar zelfs hij kon moeilijk geloven dat de dappere Engelse hoofdpersoon had weten te ontsnappen door een slang uit het raam te hangen, daarlangs naar beneden te glijden en zich zo in veiligheid te stellen. Om de zaak nog erger te maken had de schrijver niet eens vermeld wat voor soort slang ze had gebruikt.

Dat kon hij echt beter.

Als hij een boek zou schrijven, zou het verhaal zich in Engeland afspelen. Er zouden geen slangen in voorkomen.

En de hoofdpersoon zou niet een of andere onnozele dandy zijn, die zich alleen maar druk maakte om de snit van zijn vest. Als hij een boek zou schrijven, zou de hoofdpersoon verdomme een echte held zijn.

Maar met een geheimzinnig verleden. Om het interessant te houden.

Er zou ook een vrouwelijke hoofdpersoon in voorkomen. Hij hield van vrouwen. Hij kon over een vrouw schrijven. Hoe zou hij haar noemen? Ze moest een gewone naam hebben. Joan mischien. Nee, dat klonk te woest. Mary? Anne?

Ja, Anne. Anne vond hij leuk. Dat was een naam met een fijne, uitgesproken klank. Maar niemand zou haar Anne noemen. Als hij een boek zou schrijven, zou zijn vrouwelijke hoofdpersoon er alleen voor staan, zonder familie. Niemand zou haar bij haar voornaam noemen.

Hij moest ook een goede achternaam hebben. Een die je gemakkelijk uitsprak. Een prettige naam. Sainsbury.

Hij nam even de tijd om die in gedachte uit te proberen. Sainsbury. Om de een of andere reden deed deze naam hem aan kaas denken.

Dat was goed. Hij hield van kaas.

Anne Sainsbury. Het was een goede naam. Anne Sainsbury. Juffrouw Sainsbury. Juffrouw Sainsbury en...

En wat?

Hoe zat het met die mannelijke hoofdpersoon? Moest hij een baan hebben?

Sebastian wist genoeg van hoe de adel leefde om een nauwgezet portret te kunnen schilderen van een luie lord. Maar dat was saai. Als hij een boek zou schrijven, moest het een verduiveld goed verhaal worden.

Hij kon van de mannelijke hoofdpersoon een militair maken.

Daar wist hij beslist genoeg van af. Een majoor misschien? Juffrouw Sainsbury en de mysterieuze majoor?

Nee, bah. Weg met de alliteratie. Zelfs hij vond het een beetje te gekunsteld.

Een generaal? Nee, generaals hadden het te druk. En er liepen er niet zoveel van rond. Als hij het zo hoog ging zoeken, kon hij er net zo goed een paar hertogen tegenaan gooien.

Een kolonel dan? Hoog in rang, dus met gezag en macht. Hij kon van goede familie zijn, iemand met geld, maar niet te veel. Een jongere zoon. Jongere zoons moesten zelf hun weg in de wereld vinden.

Juffrouw Sainsbury en de geheimzinnige kolonel. Ja, als hij een boek zou schrijven, zou hij het zo noemen.

Maar hij ging geen boek schrijven. Hij geeuwde. Waar moest hij de tijd vandaan halen? Hij keek naar zijn kleine bureau, dat helemaal leeg was, op een kop koude thee na. Of het papier?

De zon begon al op te komen. Eigenlijk zou hij weer in bed moeten kruipen. Hij kon nog een paar uurtjes slaap pakken voordat hij op moest om naar Harry's huis te gaan voor het ontbijt.

Hij keek naar het raam, waar het schuin invallende licht van de opkomende zon door het glas naar binnen stroomde.

Hier dacht hij even over na. Het klonk goed.

Het schuin invallende licht van de opkomende zon stroomde door het glas naar binnen.

Waar ging dat over? Zijn lezers konden wel denken dat hij het over een cognacglas had.

Het schuin invallende licht van de opkomende zon stroomde door het vensterglas naar binnen.

Dat was goed. Maar het had nog iets meer nodig.

Het schuin invallende licht van de opkomende zon stroomde door het vensterglas naar binnen, en juffrouw Anne Sainsbury lag ineengedoken onder haar dunne deken terwijl ze zich, zoals ze vaak deed, afvroeg waar ze het geld voor haar volgende maaltijd vandaan moest halen.

Dat was echt heel goed. Zelfs hij wilde weten wat er met juffrouw Sainsbury zou gebeuren, terwijl hij het zelf verzon.

Sebastian beet op zijn onderlip. Misschien moest hij dit opschrijven. En haar een hond geven.

Hij ging achter zijn bureau zitten. Papier. Hij had papier nodig. En inkt. Er moest iets te vinden zijn in zijn bureauladen.

Het schuin invallende licht van de opkomende zon stroomde door het vensterglas naar binnen, en juffrouw Anne Sainsbury lag ineengedoken onder haar dunne deken terwijl ze zich, zoals ze vaak deed, afvroeg waar ze het geld voor haar volgende maaltijd vandaan moest halen. Ze keek neer op haar trouwe collie, die rustig op het kleed voor haar bed lag, en ze wist dat de tijd was gekomen om een zwaarwegende beslissing te nemen. Het leven van haar broers en zussen hing ervan af.

Kijk eens aan. Een hele paragraaf. En het had hem nauwelijks tijd gekost.

Sebastian keek op naar het raam. Het schuin invallende licht

van de opkomende zon stroomde nog steeds door het vensterglas naar binnen.

Het schuin invallende licht van de opkomende zon stroomde door het vensterglas naar binnen en Sebastian Grey was gelukkig.

Mayfair, Londen

Voorjaar 1822

‘De sleutel tot een succesvol huwelijk,’ orakelde lord Vickers, ‘is dat een man bij zijn echtgenote uit de buurt blijft.’

Een dergelijke opmerking zou juffrouw Annabel Winslow normaal gesproken koud hebben gelaten, maar er waren tien dingen waardoor lord Vickers’ uitspraak haar pijnlijk dicht bij haar hart raakte.

Een: lord Vickers was haar grootvader van moederskant, wat in relatie stond tot Twee: dat de echtgenote in kwestie haar grootmoeder was, die Drie: onlangs had besloten Annabel uit haar rustige, gelukkige leventje in Gloustershire weg te rukken om haar, in haar grootmoeders woorden ‘bij te schaven en aan de man te brengen’.

Even belangrijk was Vier: lord Vickers had het tegen lord Newbury, die Vijf: ooit zelf, kennelijk niet met erg veel succes, getrouwd was geweest, maar Zes: zijn vrouw was overleden, zodat hij nu weduwnaar was en Zeven: zijn zoon was een jaar daarvoor overleden, zonder zelf een zoon te hebben voortgebracht.

Wat betekende dat Zeven: lord Newbury op zoek was naar een nieuwe vrouw en Acht: hij meende dat een verbintenis met Vickers precies was wat hij nodig had en Negen: hij had zijn oog op Annabel laten vallen, omdat Tien: ze brede heupen had.

O, verdorie. Waren dat twee zevens?

Annabel zuchtte, want dat was het enige wat in de buurt kwam van onderuitzakken in haar stoel, wat absoluut niet geoorloofd was. Het maakte niet echt uit dat er elf punten waren in plaats van tien. Haar heupen waren haar heupen en lord Newbury bepaalde op dit moment of zijn volgende erfgenaam zich negen maanden tussen die heupen moest gaan nestelen.

‘De oudste van acht, zegt u,’ prevelde lord Newbury, terwijl hij haar peinzend opnam.

Peinzend? Dat kon niet het juiste woord zijn. Het leek wel alsof hij op het punt stond zijn lippen te likken.

Annabel keek met een ongelukkig gezicht naar haar nicht, lady Louisa McCann. Louisa was langsgesproken voor een middagbezoekje en ze hadden zich uitstekend vermaakt, tot lord Newbury onverwacht zijn opwachting maakte. Louisa’s gezicht stond volkomen onbewogen, zoals altijd in gezelschap, maar Annabel zag haar ogen groot worden van medelijden.

Als Louisa, die zich onder alle omstandigheden correct gedroeg, haar ontzetting niet wist te verbergen, zat Annabel echt heel diep in de problemen.

‘En,’ zei lord Vickers trots, ‘ze zijn allemaal gezond en sterk ter wereld gekomen.’ Hij hief zijn glas om een stille toast uit te brengen op zijn oudste dochter, de vruchtbare Frances Vickers Winslow, die hij, zoals Annabel zich herinnerde, gewoonlijk beschreef als ‘die idioot die met die vervloekte idioot is getrouwd’.

Lord Vickers was er niet blij mee geweest dat zijn dochter een landjonker met beperkte financiële middelen trouwde. En voor zover Annabel wist had hij die mening nooit herzien.

Louisa’s moeder daarentegen was getrouwd met de jongste zoon van de hertog van Fenniwick, slechts drie maanden voordat de oudste zoon van de hertog van Fenniwick een domme

sprong had gemaakt met een slecht afgerichte hengst en zijn adellijke nek had gebroken. Het was, in de woorden van lord Vickers, een geval van 'verduiveld goede timing' geweest.

Dat wil zeggen, voor Louisa's moeder. Niet voor de dode erfgenaam. Of het paard.

Het was niet vreemd dat Annabel en Louisa elkaar vóór dit voorjaar maar zelden hadden ontmoet. De Winslows, die met hun talrijke nageslacht in een veel te klein huis woonden, hadden weinig gemeen met de McCanns die, als ze geen verblijf hielden in hun paleisachtige herenhuis in Londen, vertoefden in een eeuwenoud kasteel vlak over de Schotse grens.

'Annabels vader was er een van tien,' voegde lord Vickers toe.

Annabel draaide haar hoofd bij om hem iets zorgvuldiger op te nemen. Het was de meest complimenteuzen opmerking die haar grootvader ooit over haar vader, God hebbe zijn ziel, had gemaakt.

'Werkelijk?' vroeg lord Newbury, die Annabel begeriger bestudeerde dan ooit.

Annabel zoog haar lippen naar binnen, klemde haar handen in haar schoot ineen en vroeg zich af wat ze kon doen om de suggestie te wekken dat ze onvruchtbaar was.

'En wij hebben er natuurlijk zeven,' zei lord Vickers, die bescheiden met zijn hand door de lucht zwaaide, zoals mannen dat doen als ze helemaal niet bescheiden zijn.

'U bent dus niet altijd bij lady Vickers uit de buurt gebleven,' grinnikte lord Newbury.

Annabel slikte. Als Newbury grinnikte, of eigenlijk op wat voor manier dan ook in beweging kwam, leken zijn onderkinen mee te trillen en te schommelen. Het was een afschuwelijk gezicht, en het deed haar denken aan de kalfspotengelei die de huishoudster haar altijd probeerde op te dringen wanneer ze

ziek was. Het was genoeg om een jongedame al haar eetlust te ontnemen.

Ze probeerde uit te rekenen hoelang een vrouw zich van voeding zou moeten onthouden om de omvang van haar heupen aanzienlijk terug te dringen, bij voorkeur tot een formaat dat onaanvaardbaar werd geacht om kinderen te baren.

‘Denk er maar eens over na,’ zei lord Vickers en hij gaf zijn oude vriend een joviale klap op zijn rug.

‘O, dat doe ik zeker,’ zei lord Newbury. Hij draaide zich om naar Annabel en nam haar met zijn lichtblauwe ogen zeer geïnteresseerd op. ‘Ik denk zeker na.’

‘Nadenken wordt overschat,’ verkondigde lady Vickers. Ze hief een glas sherry om te toosten op niemand in het bijzonder en dronk het leeg.

‘Ik was vergeten dat je daar zat, Margaret,’ zei lord Newbury.

‘Dat vergeet ik nooit,’ bromde lord Vickers.

‘Ik heb het uiteraard over heren,’ zei lady Vickers, terwijl ze haar glas naar voren stak, zodat wie van de beide heren er ook maar het eerste bij was het opnieuw kon vullen. ‘Een dame moet altijd nadenken.’

‘Op dat punt zijn wij het niet met elkaar eens,’ zei Newbury. ‘Mijn Margaret hield haar gedachten voor zich. Wij hadden een uitstekend huwelijk.’

‘Ze bleef bij u uit de buurt, begrijp ik?’ informeerde lord Vickers.

‘Zoals ik al zei, het was een uitstekend huwelijk.’

Annabel keek naar Louisa, die daar zo keurig in de stoel naast haar zat. Haar nicht was een spichtig ding, met smalle schouders, lichtbruin haar en heel lichtgroene ogen. Annabel vond altijd dat zij er in vergelijking tot Louisa een beetje uitzag als een monster. Haar haar was donker en golvend, ze had het type huid

dat bruin zou worden als ze zich te veel tijd in de zon zou veroorloven en haar figuur had al sinds haar twaalfde zomer ongewenste aandacht getrokken.

Maar nooit, echt nooit was aandacht zo ongewenst geweest als op dit moment, nu lord Newbury haar aanstaarde alsof ze een lekker hapje was.

Annabel zat er stil bij en probeerde Louisa naar de kroon te steken door een pokerface op te zetten.

Haar grootmoeder verweet haar altijd dat ze te expressief was. 'In godsnaam' was het bekende deuntje. 'Hou op met glimlachen alsof je iets wéét. Heren willen geen dame die dingen weet. Niet als echtgenote, in ieder geval.'

Op dit punt nam lady Vickers meestal een glaasje en voegde eraan toe: 'Als je getrouwd bent mag je heel veel weten. Bij voorkeur van een andere heer dan je echtgenoot.'

Als Annabel hiervoor geen dingen wist, wist ze die nu wel. Bijvoorbeeld dat zeker drie van de Vickers-nakomelingen waarschijnlijk geen Vickers waren. Het werd Annabel steeds duidelijker dat haar grootmoeder er naast een opmerkelijk godslasterlijk vocabulaire vrij soepele morele opvattingen op nahield.

Gloucestershire begon steeds meer op een droom te lijken. Alles in Londen was zo... blinkend. Niet letterlijk, natuurlijk. Eigenlijk was alles in Londen nogal grauw, bedekt met een dun laagje roet en vuil.

Annabel wist niet precies waarom het woord 'blinkend' in haar was opgekomen. Misschien omdat niets eenvoudig leek. En al helemaal niet helder. Misschien zelfs een beetje glibberig.

Ze merkte dat ze verlangde naar een groot glas melk, alsof zoiets koels en gezonds haar evenwicht kon herstellen. Ze had zichzelf nooit beschouwd als een toonbeeld van preutsheid, en

god wist dat zij de Winslow was die de meeste kans maakte om in de kerk in slaap te vallen, maar elke dag in de hoofdstad leek een nieuwe schok teweeg te brengen, een nieuw moment dat haar met open mond en in verwarring achterliet.

Een maand was ze hier nu. Een maand! En nog steeds had ze het gevoel dat ze op eieren liep. Ze wist nooit echt zeker of ze de juiste dingen deed of zei. Afschuwelijk.

Thuis was ze zeker van haar zaak. Ze had niet altijd gelijk, maar ze was wel bijna altijd zeker van haar zaak. In Londen golden andere regels dan hier. En wat erger was, iedereen kende iedereen. Mensen wisten dingen óver elkaar. Het was alsof de hele *ton* een geheime geschiedenis deelde waarin Annabel niet was ingewijd. Elk gesprek had een ondertoon, een diepere, subtielere betekenis. En Annabel, niet alleen de Winslow die de meeste kans maakte om in de kerk in slaap te vallen, maar ook de Winslow die er nooit tegen opzag om haar mening te geven, had het gevoel dat ze niets kon zeggen, uit angst iemand te beleiden.

Of zichzelf in verlegenheid te brengen.

Of iemand anders in verlegenheid te brengen.

Die gedachte kon ze niet verdragen. Het zou vreselijk zijn om haar grootvader het bewijs te leveren dat haar moeder inderdaad een idioot was, haar vader een vervloekte idioot, en dat zijzelf zich de meest vervloekte idioot van allemaal zou moeten noemen.

Er waren talloze manieren om jezelf voor schut te zetten, en elke dag deden zich daartoe nieuwe gelegenheden voor. Het was doodvermoeiend om ze allemaal te omzeilen.

Annabel stond op. Ze maakte een reverence toen de graaf van Newbury afscheid nam en probeerde er niet op te letten dat zijn ogen op haar boezem bleven rusten.

Haar grootvader verliet samen met hem de kamer en liet haar achter bij Louisa, haar grootmoeder en een karaf sherry.

‘Wat zal je moeder blij zijn,’ verklaarde lady Vickers.

‘Waarmee, mevrouw?’ vroeg Annabel.

Haar grootmoeder schonk haar een matte blik, vermengd met een tikje ongeloof en verveling.

‘Met de graaf. Toen ik ermee instemde je onder mijn hoede te nemen, had ik nooit kunnen dromen dat we iets hogers dan een baron in de wacht zouden slepen. Je hebt geluk dat hij zo wanhopig is.’

Annabel glimlachte zuur. Hoe heerlijk om het middelpunt van wanhoop te zijn.

‘Sherry?’ bood haar grootmoeder aan.

Annabel schudde haar hoofd.

‘Louisa?’ Lady Vickers knikte vragend naar haar andere kleindochter, die onmiddellijk met haar hoofd schudde.

‘Hij ziet er wat onooglijk uit, dat is waar,’ zei lady Vickers, ‘maar toen hij jong was, was hij knap genoeg, dus je kinderen zullen niet lelijk zijn.’

‘Dat is fijn,’ zei Annabel zwakjes.

‘Verschillende van mijn vriendinnen hadden een oogje op hem, maar hij had zijn zinnen gezet op Margaret Kitson.’

‘Uw vriendinnen,’ prevelde Annabel. De leeftijdgenoten van haar grootmoeder hadden met lord Newbury willen trouwen. De leeftijdgenoten van haar gróótmoe-der hadden met de man willen trouwen die zeer waarschijnlijk met háár wilde trouwen.

Goeie god.

‘En hij gaat snel dood,’ vervolgde haar grootmoeder. ‘Iets beters kun je je niet wensen.’

‘Ik denk dat ik toch die sherry maar neem,’ deed Annabel mee.

‘Annabel,’ zei Louisa met stokkende stem en een blik alsof ze wilde zeggen: wat doe je nu toch?

Lady Vickers knikte goedkeurend en schonk een glas voor haar in. ‘Niet tegen je grootvader zeggen,’ zei ze, terwijl ze haar het glas overhandigde. ‘Hij is tegen drank voor dames onder de dertig.’

Annabel nam een grote slok. De drank brandde in haar keel, maar ze verslikte zich niet. Thuis was haar nog nooit sherry aangeboden, tenminste niet voor het avondeten. Maar hier, nú, had ze behoefte aan versterking.

‘Lady Vickers,’ klonk de stem van de butler, ‘u had me gevraagd u eraan te herinneren wanneer het tijd was om te vertrekken naar de bijeenkomst bij mevrouw Marston.’

‘O, juist ja.’ Lady Vickers kwam kreunend overeind. ‘Ze is een vervelende oude zemel, maar het eten is goed.’

Annabel en Louisa stonden op toen hun grootmoeder de kamer verliet, maar zodra ze weg was, lieten ze zich weer in hun stoel zakken en zei Louisa: ‘Wat is er gebéúrd terwijl ik weg was?’

Annabel zuchtte zwakjes. ‘Ik neem aan dat je doelt op lord Newbury?’

‘Ik ben maar vier dagen in Brighton geweest.’ Louisa wierp een snelle blik op de deur om zich ervan te verzekeren dat er niemand in de buurt was en fluisterde toen dringend: ‘En nu wil hij met je tróúwen?’

‘Hij heeft het nog niet met zoveel woorden gezegd,’ antwoordde Annabel, meer uit behoefte om nog wat hoop te houden dan wat dan ook. Gezien de belangstelling die lord Newbury de afgelopen vier dagen voor haar aan de dag had gelegd, zou hij voor het eind van de week naar Canterbury afreizen om een huwelijksvergunning te bemachtigen.

‘Ken je zijn voorgeschiedenis?’ vroeg Louisa.